

URAD ZA STIKE Z JAVNOSTJO

Katoliška Cerkev dopušča in podpira posmrtno in živo darovanje organov, saj gre za dejanje pomoči bližnjemu v stiski, vendar le s privolitvijo darovalca ali svojcev. Darovanje organov je torej za vernika izraz solidarnosti, dejanje ljubezni in konkretne pomoči bližnjemu v stiski.

Podrobnosti ...

Darovanje organov je za vernika izraz solidarnosti in dejanje ljubezni, saj gre za konkretno pomoč bližnjemu v stiski. Pri tem je odločilna svobodna privolitev darovalca. V kolikor gre za živega darovalca, je pri tem potrebno upoštevati, da darovalec ne sme utrpeti hude in nepopravljive škode v zvezi z zdravjem ter da morata biti telesna in psihološka škoda in tveganje darovalca sorazmerna z dobrim, ki ga želimo doseči pri prejemniku. V kolikor gre za mrtvega darovalca, mora biti smrt zanesljivo ugotovljena. Potrebno je upoštevati pieteto do mrtvega telesa. Človeški organi ne smejo biti predmet trgovine, ampak morajo biti predmet zastonjske podaritve. Cerkev darovanju organov ne nasprotuje, v kolikor so izpolnjena osnovna etična merila.

Mrtvi darovalec daruje srce nekemu, ki ga »potrebuje«. Kaj se dogaja v duši prejemnika? S smrtjo se konča osebno človekovo bivanje na Zemlji. Po zemeljski smrti se njegovo življenje – tako upamo – nadaljuje pri Bogu. Posameznikovo osebno življenje je tako v polnosti združeno z njegovim Stvarnikom. V telesu torej ne ostane del njegove duše, tako da ni nevarnosti za medsebojno povezavo med dušo pokojnega darovalca in dušo živečega prejemnika.

Odločilna meja v primeru, da gre za posmrtno darovanje (*ex cadavere*), je, da je zanesljivo ugotovljena smrt posameznika. Moralno nedopustno bi bilo, če bi začeli s procesom presajanja organov, še preden bi bil posameznik dejansko mrtev. V primeru živega darovalca je potrebno upoštevati zgoraj navedene etične kriterije:

- svobodna privolitev,

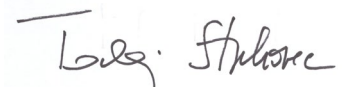
URAD ZA STIKE Z JAVNOSTJO

- zastojnost darovanja,
- spoštovanje fizičnega življenja darovalca in prejemnika (tveganje mora biti sorazmerno z možnostjo uspeha, prav tako pa ne sme biti ogroženo življenje darovalca) ter
- varovanje osebne identitete prejemnika.

Etično nedopustno bi bilo presajati možgane ali spolne žleze, saj zagotavljajo osebno in spočetveno identiteto posameznika. Prav tako je s stališča Katoliške Cerkve etično nedopustno darovanje spolnih celic, saj tako dejanje bolnemu človeku ne pomaga pri premagovanju njegove bolezni, ampak je namenjeno posredovanju novega življenja.

Papež Janez Pavel II se je leta 2000 udeležil svetovnega kongresa transplantacijske medicine leta v Rimu, kjer je poudaril, da je možganska smrt definitivna prekinitev človekova življenja ter, da je potrebno spodbujati darovanje organov po možganski smrti, saj s tem rešuje življenja neozdravljivo bolnim. Darovanje organov primerjal »z dejanjem velike ljubezni, ki daje življenje za druge«. Izjavil je še, da morajo »tisti, ki verujejo v Jezusa Kristusa, ki se je žrtvoval za vse nas, sprejeti potrebo za presaditve organov kot izziv lastni plemenitosti in bratski ljubezni«.

Dodatna pojasnila in informacije so na voljo na [povezavi](#) ali po e-pošti na naslovu info@rkc.si.

dr. Tadej
Strehovec
generalni tajnik
SŠK